nult. „Siis peame kohe edasi reisima. Juhata meile lühemat teed, mida mööda kiiremini õue pääseme?“

Hiireema oli kurb, sest ta oli nukkusid kui oma lapsi hoidma hakanud. Malle ja Peedu jätsid hiirelastega jumalaga. Siis läksid nad hiireema saatel pimedasse maa-alusesse käiku. Oli natuke vilu ja niiske siin maa all. Kümned käigud ristlesid üle tee, mida mööda nad liikusid. Viimaks hiireema peatus.

„Siit minge otsekohe edasi, siis jõuate Turu-Reeda juurde. Tema on väga lahke, kui ütlete, et mina teid saatsin.“

Nukud ruttasid juhatatud teele. Varsti jõudsid nad väikese augu ette. Peedu lükkas õlekõrred kõrvale ja astus Mallega hämarasse kuuri. Oli varane hommik. Kanakuuris oli veel hämar ja vilu. Turu-Reet pilgutas uniseid silmi ja vaatas õrrelt alla veekausile. See oli ilus helekollane kana, suure kroonitaolise tutiga pealael. Kana kõrval õrrel lehvitas suur kukk tiibu ja koolutas rinna laiaks, lauldes:

„Tõuske üles! Tulge alla! Päike kõrgel!“

Kukk Sirihabe ja Turu-Reet võtsid hoogu ja lendasid ettevaatlikult alla õlgedesse.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 23